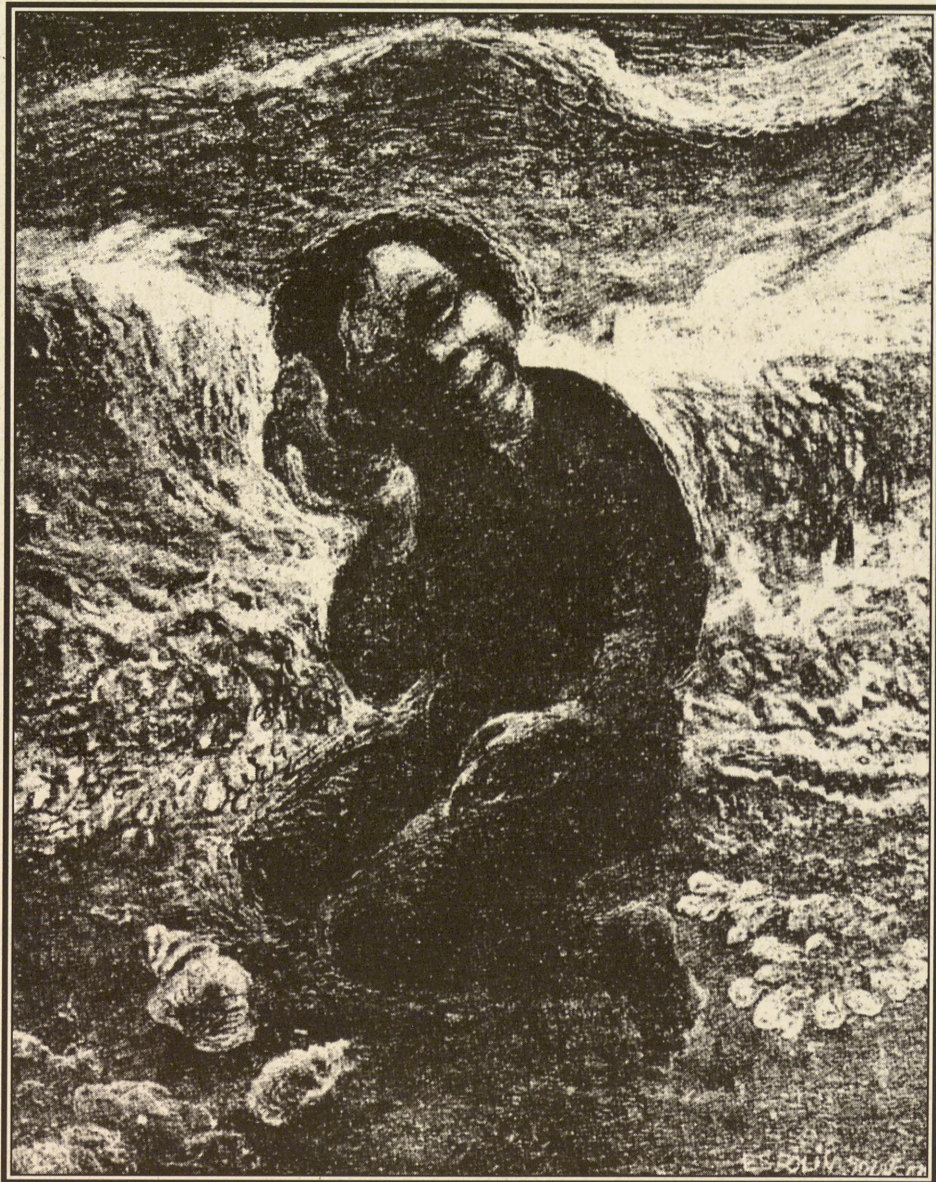

HÅLOGALAND TEATER

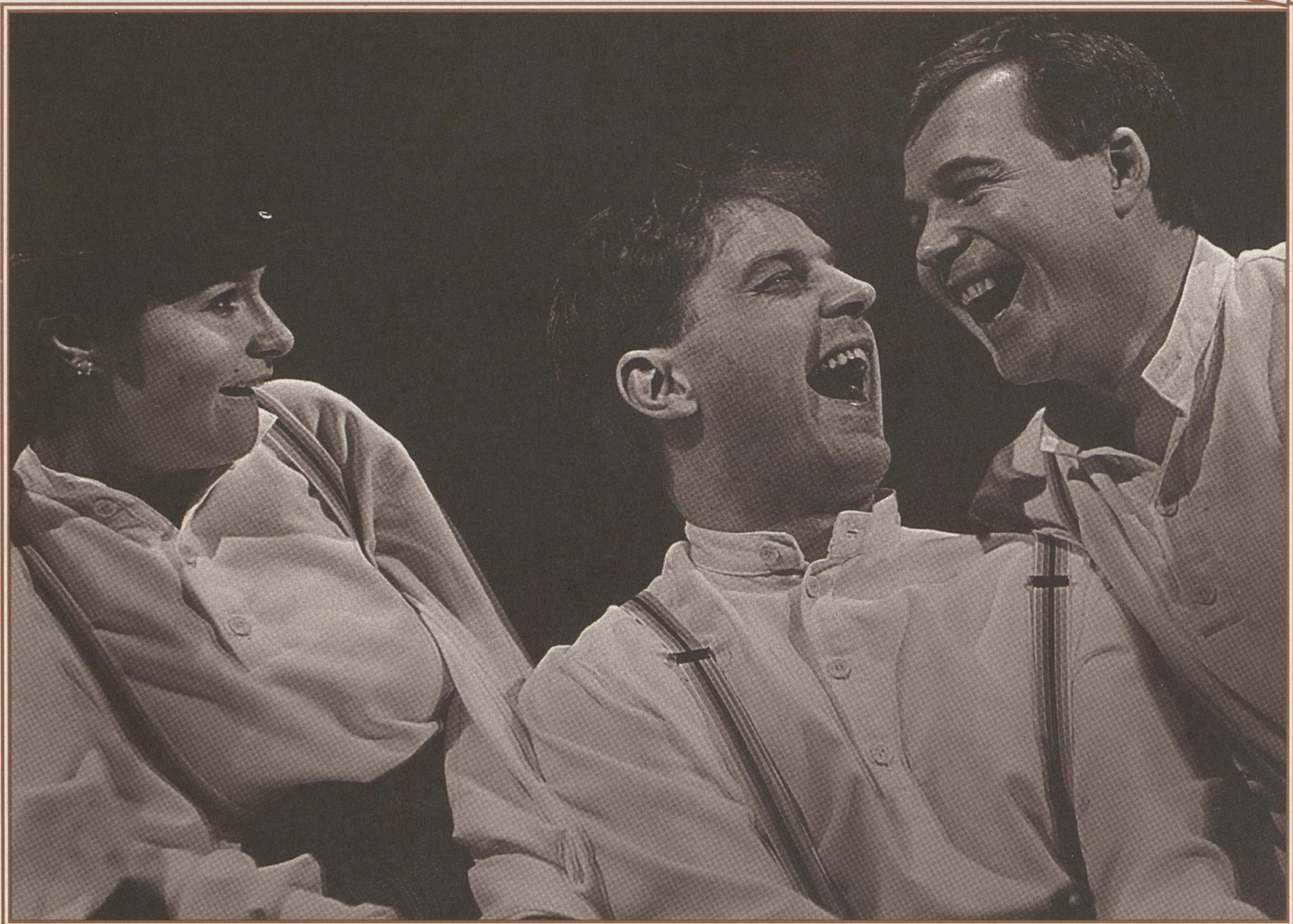
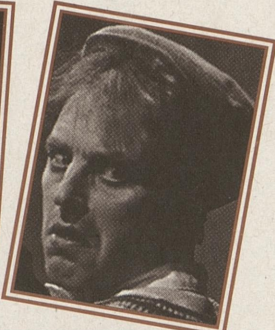
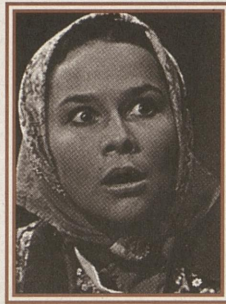
Vett og Uvett

Av Einar K. Aas og Peter Wessel Zapffe

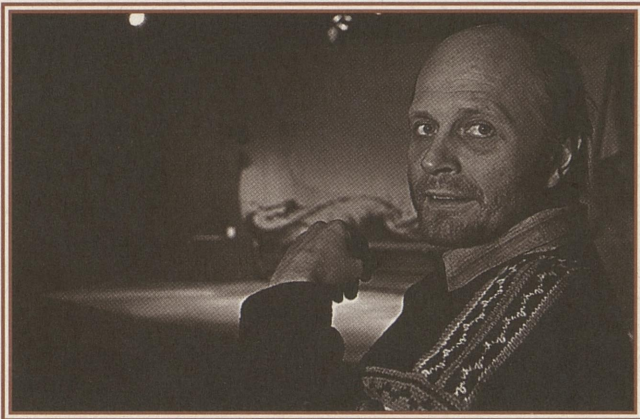

Vett og Uvett

Ingenting
er
sikkert

Jeg vil nok tro at enkelte vil mene Hålogaland Teater setter opp "Vett og Uvett" for å sikre seg en billig hjemmeseier. Jeg forstår tanken, men vil forsikre at vi ikke tror på den. Med den posisjon "Vett og Uvett" har i den nordnorske folkesjela, er det lett å be om juling. Den har også flere sceniske fallgruber som vi håper vi har styrt utenom, men i teatret finnes ingen fasit eller garanti for noe som helst. Det eneste vi er sikre på er at ingenting er sikkert!

Ole Heide Aas var en av sin samtids mest kjente fortellere. Det er historier fra hans munn - Einar K. Aas og Peter W. Zapffe har samlet i boken.

Den har dermed blitt en av de viktigste overlevninger på den nordnorske fortellertradisjon. Zapffe skriver i forordet: "Bildet foran i boken (vår plakat med barnet og konkylien av Kaare Espolin Johnson) gir litt av en forklaring på denne Aas's kulturhistoriske betydning i den alminnelige bevissthet. Det forteller om hans evne til å høre og se, om samlerens glede ved et festlig funn, men også om den dypere humor som er blottet for ondskap og har sitt grunnlag i forsonende sympati med alt som lever".

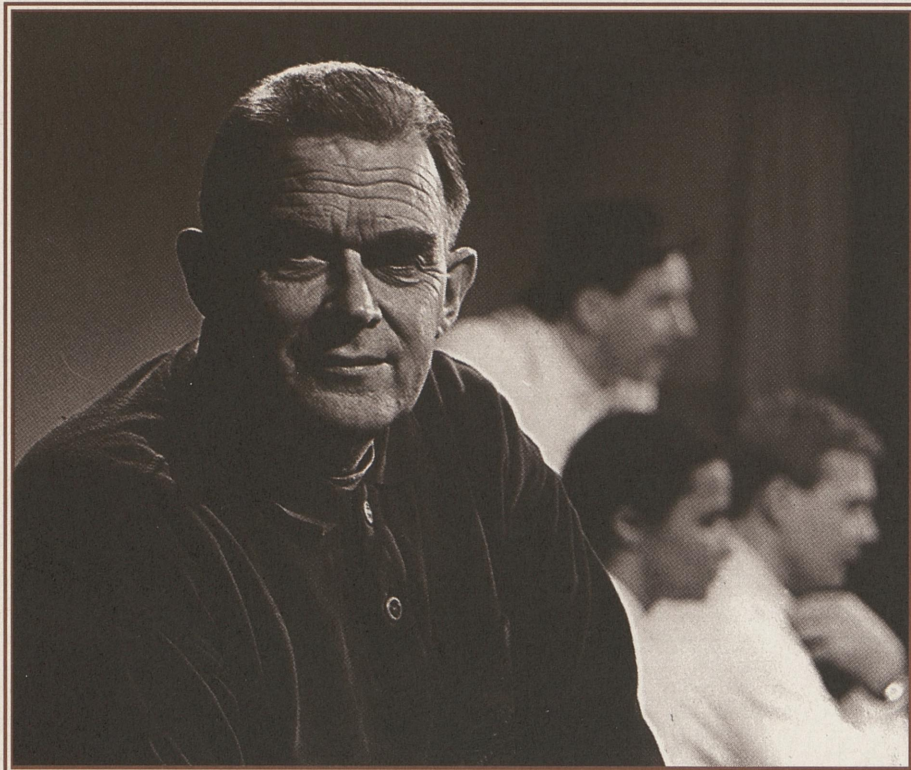
Så håper vi du får en fin kveld i teatret.

John S. Kristensen.

Vårt Vett og Vårt Uvett

Av Arthur Arntzen

- *Humor er liv*, sa Peter Wessel Zapffe tell mæ engang. Denne mærkelige mainnen bak det filosofiske mesterværk om "Det tragiske" vesste aillt om humor. Han skjønnte tidlig at den humoren som e skapt i og av dødsens alvor e den artigaste og mæst slitestærke. Den slags humor har blomstra like godt på kjerkebakken som på fæstlokalet hær nordpå. Før akkorat sånn e ækte nordnorsk humor, - fattigfolks humor brukt i kværdagen før å overleve uinner så bærsk himmel. Den har stærka ævnen tell å overse aille dårlige utsikte både tell lainns og tell vainns, tell å se det pussige i krangel og ondskap, se det komiske i ainna elendighet og fargan i det grå. Nættopp sånn har humoren lyst som ei fyrløkt i svartnatta hær og vist leia inn tell havn og tell den løkkelige erkjeinnelse av at absolutt ingenting va så galt at det ikkje kunne ha vorre mykje værre.

Vårt Vett og Vårt Uvett

(fortsettes)

Nordnorsk humor på sett
bæste e de gyldne
øyeblikk når kværdagens
alvor blir trua og beseira
av fantasiens vældige
makt. Når fantasi og løgn
møtes og smelte
sammen i en større,
hællig enheit og når
frydefullt ut tell oss
igjønna de fortæatta
uttrøkk og maleriske ord.
Når den glade galskap får
form og innhold som står
om tida går. Humoren
våres e også bæst når
den veinde sett trollspeil

mot oss sånn at vi tydelig
ser at vi e i slækt med
både han Ødevart i
Utrapet og ho Anna i
baks-kotten. Når vi
skjønne at de to, og aille
dæmmes frodige brør og
søstre, vitne om at
alvoret og lystigheita,
tragedien og komedien,
melankolien og lattern
hoill hus i ett og samme
folk.

Våres folk!

*Av de mange medhjelpere som har vært
innom under forberedelser og prøver, står
Arthur Arntzen i en særstilling. Hans
inderlige og sprudlende glede, men også
harde og rettferdige kritiske blikk, har vært
til uvurderlig hjelp for oss alle.
En stor takk til Arthur!*

Tromsdalen, februar 1994

Hvordan "VETT OG UVETT" blei til

Av Helge Stangnes

"Vett og Uvett, stubber fra Troms og Nordland" av Einar K. Aas og Peter Wessel Zapffe kom ut på F. Bruns bokhandels forlag i Trondheim høsten 1942.

Bak utgivelsen av denne humorens nordnorske sareptakrukke ligger et svangerskap som går over to generasjoner.

Det begynte med lærer Ole Kornelius Heide Aas, født i 1863 i Øyhellhamn i Vågan kommune i Lofoten; - en mester i muntlig fortellerkunst og opphav til ca. halvdelen av Vett og Uvett-historiene. Aas var i en periode på 15 år, fra 1884 til 1900, lærer i forskjellige kretser i den gamle Trondenes kommune, og de fleste stubbene etter han kan geografisk og språklig heimfestes til Sør-Troms og nordre del av Nordland fylke. Den store interessen hans for humor og folkelige fortellinger blei etter hvert så kjent at folk langveis fra sendte brev til han

om artige episoder. "Brev fra Yttersia" kan f.eks. tilbakeføres til ei reell hending fra på Finnes på Ytre Senja før århundreskiftet, jfr. Arthur Brox:

Peter Wessel Zapffe (1899 - 1990)

"Folkeminne frå Ytre Senja." Det geografiske spennet i historiene etter Ole Heide Aas

strekker seg fra Kvænangen i nord til Helgeland og Salten i sør.

I 1900 flytta Aas med familie til Tromsø der han arbeidde som lærer ved Tromsø folkeskole fram til 1922. Han hadde en hoftelidelse som etter hvert førte til at han måtte bruke to stokker. Det fortelles at han blei dratt på kjelke av elevene sine til og fra skolen. Sannsynligvis var det dette som gjorde at han oppga lære-ryrket i en alder av 59 år. Han påtok seg senere revisjonsoppdrag for bankene.

Tida i Tromsø skulle bli prega av ei tragisk hending som gikk sterkt inn på familien Aas. De bodde i et hus i Grønnegata. Om kvelden 24. november 1902, mens Aas var ute på fortelleroppdrag i byen, tok det fyr i huset. Fru Aas berga seg ut med de tre småguttene, men familiens tre døtre som lå i et rom i tredje etasje, omkom i brannen.

Hvordan "VETT OG UVETT" blei til (side 2)

Den yngste av de tre guttene, Einar Kristoffer Aas, blei født i Tromsø i 1901. Gjennom skolegang og interessefelleskap innenfor revylivet og Bragesamfunnet ved gymnasiet blei han kjent med apotekersønnen Peter Wessel Zapffe. Zapffe var født i 1899. Det var vel naturlig at de to humoristene opprettholdt kontakten da de i 1920 møttes i studentmiljøet i Oslo, Peter som jus-student (1918 - 1924), Einar som ex.phil.-student og seinere elev ved Oslo lærerskole (eksamen i 1925).

Einar K.Aas hadde, i likhet med den eldre broren, Arne, arva farens fortellertalent. En kveld opptådte han som oppleser i Aulakjelleren. Peter Zapffe var til stede og foreslo der og da at historiene burde skrives ned for å bevares for ettertida. Ole Heide Aas hadde merkelig nok aldri skrevet ned sine historier. Med dette som ærend dro de to kameratene til Tønsberg der Ole Heide og Iverine Aas nå bodde. Men overføringa fra forteller til nedtegner skulle vise seg vanskeligere enn antatt.

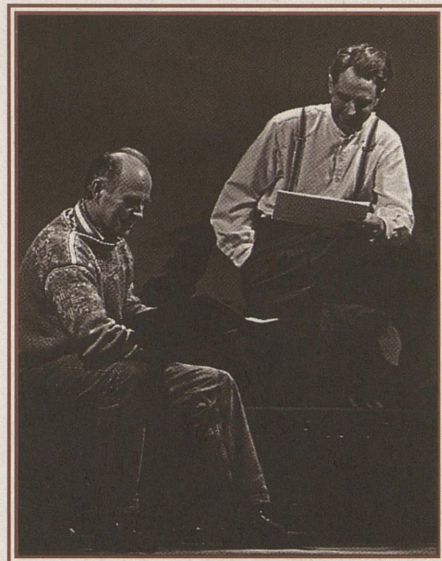
Uten publikum og med et "litterært" siktemål blei fortellersituasjonen kunstig. Det hele endte med at Einar K. Aas skreiv ned historiene etter hukommelsen. Han hadde jo hørt dem og brukt dem sjøl mange ganger, og utover 30-tallet fortsatte han med å bearbeide dem. Bearbeidinga fortsatte også etter at første opplag av Vett og Uvett var kommet ut.

*

Einar K. Aas arbeidde som lærer i Tønsberg fra 1925 til 1946. Her fikk han etter hvert mange verv, både innen skoleverket og ellers. Blant annet var han medlem av bystyret. Han dreiv også leilighetsvis som avistegner. Fra 1946 til oppnådd pensjonsalder i 1968 var han skoleinspektør, først i Sem fram til 1954, så i Mo fra 1954 til 1959 og til sist i Sør-Odal fra 1959 til 1968. Han var en dyktig skribent med et par bokutgivelser og ei rekke artikler i presse og fagtidsskrifter bak seg - foruten suksessen Vett og Uvett.

*

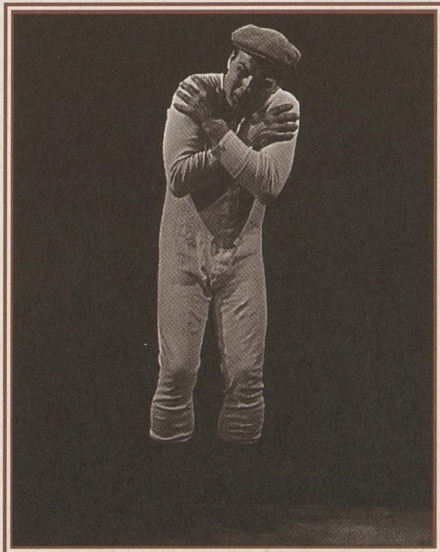
Peter Wessel Zapffe fullførte sitt jusstudium i 1924 der han bl.a. besvarte en av oppgave-

Vi skylder vår språkkonsulent Helge Stangnes en stor takk for arbeidet.

ne på vers! Han fikk karakteren: "Ikke urosverdig", dvs. dårligste ståkarakter. Etter en periode på til sammen fem år som dommerfullmektig, konstituert byfogd og sakførerfullmektig i Tromsø, fram til 1929, la han jusen på hylla og begynte på filosofistudiet i Oslo der han i 1941 tok doktorgraden på oppgaven: "Om det tragiske". Han var hele livet et skrivende menneske med mange interesser og med et emneregister som strakte seg fra revyviser og dikt via humoristiske fortellinger, essays, noveller, fortellinger fra fjellklatring og friluftsliv - til dramaturgi og filosofi. I alt 12 bøker bærer hans forfatternavn.

Nårtid Peter Wessel Zapffe begynte å skrive sine Vett og Uvett-historier, vites ikke med sikkerhet. Trolig var det i studietida i Oslo der han var blitt inspirert av historiene til Einar og Ole Aas. I forordet til førsteutgaven betegner han da også beskjedent sine bidrag som "forsøk i mesterens fotspor". Flere av Zapffes stubber blei først framført i revy-sammenheng i Tromsø. Iflg. tidligere fylkesarbeidssjef og revyentusiast Kristian Bruun-Hanssen blei "I gata" framført på revyen til Tromsø Turnforening allerede i 1925. "Jojllen e a rikken" hadde urpremiere i 1931 - med Zapffe sjøl både som iscenesetter og som aktøren Adrian Torvskjånes. Også "Tajnpina"

og "En psykoanalyse" blei vist som sketsjer på turnforeningsrevyene først på 30-tallet, mens "Brenne surved" først blei framført som opplesningsnummer av selvsamme Bruun-Hanssen på en fest i Tromsø Teaterlag på Grand Hotell i 1948.

Allerede i 1930 hadde Zapffe fått seg hytte ved Jægervatnet i Ullsfjorden. Lokalkjente folk der kan fortsatt peike ut hvem han har hatt som modell til enkelte av figurene, men Zapffes historier er - i langt større grad enn historiene etter Aas - fri diktning og ellevill fantasi. Når det gjelder språket, er det ullsfjorddialekten som oftest blir brukt, parallelt med Tromsø- og Tromsøysund-målet. Men slett ikke alle Zapffe-stubbene kom på trykk. "Et oppgjør med Vårherre" blei f.eks. vurdert som *for* dristig, sjøl for et nordnorsk publikum, iflg. Bruun-Hanssen.

Ideen om å gi ut stubbene som bok tok form allerede på 30-tallet, men det skulle gå lang tid før den blei satt ut i livet. Hva som foregikk av kontakt mellom Aas og Zapffe i

mellomtida, er uklart. Aas hadde sin lærerjobb i Tønsberg og var engasjert i andre prosjekter, mens Zapffe bodde i Tromsø, seinere i Oslo, og var opptatt med filosofistudiet. Trolig har de likevel holdt ideen varm. I 1942 var i alle fall utvalget til førsteutgaven klart. Stoffet var illustrert av en ung kunstner som seinere gjennom et langt liv har vært med på å gi de nordnorske hverdagsslitterne ansikt og identitet: Kaare Espolin Johnson. Gjennom Vett og Uvett kom bildene hans inn i de mange stueene langs kysten. Figurene på tegningene og i fortellingene smelta sammen til levende personer, enten det nå gjaldt han Gammel-Jentoft på loftet, ho Perly som skriver til apoteket eller den illsinte Johan Peder fra Sørvikmarka med nevene knytta i sjalusi og raseri utafor huset der han Direk er på besøk hos kjæresten.

Våren 1942 blei Einar K. Aas arrestert og sendt til Kirkenes sammen med 600 andre lærere. Det var Zapffe og Kristian Bruun-Hanssen som fikk lese korrektur på originalmanuskriptet. Zapffe var i sterk tvil om

Hvordan "VETT OG UVETT" blei til (side 4)

hvordan boka ville slå an. "Det som e artig muntlig, treng ikkje å være artig på trøkk", mente han.

Heldigvis tok han sjansen. Han hadde tidligere fått en avtale med F. Bruns bokhandel i Trondheim om trykking. Boka kom i ei tid da humor trengtes mer enn brød. Den gikk rett inn i den nordnorske folkesjela for å bli der.

Begge forfatterne føyde seinere til flere stubber, og korrigererte ting som allerede var trykt. I alt er det kommet 13 utgaver av boka; den siste som praktutgave til 50-årsjubileet i 1992 i en "modernisert" språkdrakt som har vakt sterk diskusjon. Til sammen er Vett og Uvett trykt i 60 000 eks.

Opphavsmennene til den tekstlige delen av Vett og Uvett er forlengst borte. Fortelleren Ole Heide Aas døde i 1941 og rakk aldri å se historiene sine på trykk. Einar Kristoffer Aas døde i 1981 og Peter Wessel Zapffe i 1990. Kaare Espolin Johnson er i dag nær 87 år. Til

sammen har de i ord og bilder ytt et viktig bidrag til vår identitet som nordlendinger. Eller som Nils Magne Knutsen skriver i sitt forord til jubileumsutgaven: "Det viktigste med *Vett og*

Einar K. Aas (1901 - 1981)

Uvett er kanskje at den har gitt oss nordlendinger et genuint uttrykk for vår egen kulturbakgrunn og vårt eget temperament: Gjennom latteren bekrefter vi vårt nordnorske fellesskap."

Når Hålogaland Teater i 1994 har satt deler av Vett og Uvett i scene, fører de videre tradisjonen fra hundreder av nordnorske ungdomshus-scener der han Ødevert i Utrapet, han Ariel i Snørrmyra, ho Teolina på holmen og alle de andre figurene til Aas og Zapffe har versert nå i vel 50 år.

Lykke til!

Helge Stangnes

Kilder:

Peter Wessel Zapffe:
"Diktningens molekyler",
og forord til 1. utgave av
Vett og Uvett.

Per Posti:
Artikler om Ole Heide Aas,
Einar K. Aas, Peter Wessel
Zapffe og Kaare Espolin Johnson
i Jubileumsutgaven
av *Vett og Uvett*,
Lopo Media forlag A/S, Svolvær 1992.

Nils Magne Knutsen:
Forord til jubileumsutgaven 1992.

Arthur Brox:
Folkeminne frå Ytre Senja II,
Universitetsforlaget Oslo 1977

Berit Zapffe, Asker
Kristian Bruun-Hanssen, Tromsø
Einar Fyhn, Stamsund
Hilmar Jakobsen, Tromsø

Vett og Uvett

Av Einar K. Aas og Peter Wessel Zapffe

Instruktør : **Lennart Lidstrøm**

Scenograf : **Tom Berre**

Jane Kelly - Ketil Høegh

Kristian Fredrik Figenschow jr.

og de spesielle gjester:

Arne Skog og Jon Andreassen

Teknisk produksjon

Inpiskar: **Arne Skog**

"Tækst i hauge" : **Finn Arve Sørbøe**

Scenemester og smed : **Stein R. Eliassen**

Lys : **Reidar Richardsen og Jon H. Paulsen**

Sminke : **Anne Britt Damman**

Snekkere : **Børge Kvaal og Morten Andersen**

Systue : **Liv Henriksen og Greta Espejord Jensen**

Rekvisitter : **Jon Andreassen**

Scenetekniker : **Morten Kræmer**

Språkkonsulent : **Helge Stangnes**

Humorkonsulent : **Arthur Arntzen**

Foto fra prøvene : **Ola Røe**

Illustrasjon : **Kaare Espolin Johnson**

Programredaktør : **Jens Harald Eilertsen**

Ansvarlig utgiver : **John Sigurd Kristensen**

Forlag : **Bruns forlag Trondheim**

Uroppremiere : **11. februar 1994 i Tromsø**

En stor takk til **Berit Zapffe** og
familien etter **Einar K. Aas** som har bidratt
til at denne forestillingen ble mulig

En skuespillers forhold til boka "Vett og Uvett" i 6 akter

Av Ketil Høegh

AKT 1

10 år gammel. På oppdagelsesferd i bokhylla på Myreng, kommer jeg over ei merkelig lita bok med omslag av et barn som lytter til en konkylie. Men bildet er mørkt, barnet ser litt rart ut, naturen rundt er i bevegelse, det er skummelt, men det er noe som fenger...

Jeg åpner boka: "Bannskap! De banner i boka: Faan! Dæven! Førbajnna sjetta." - Enda mere skummelt. - og enda mere fengende!

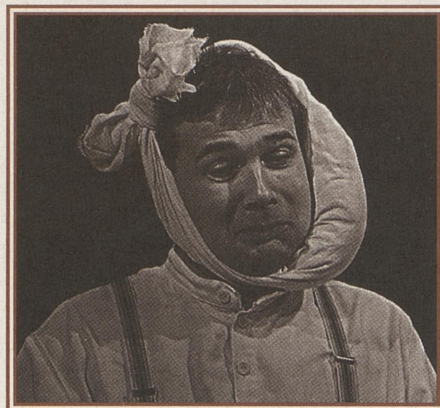
AKT 2

Skolen kom og gikk uten at noen lærere fant det for godt å nevne "Vett og Uvett".

Men på skolerevyene kom boka fram igjen. Her var det poenger å stjele, her var det jo artige sketsjer å framføre!

Bragerevyen 75: "I gata" - kjempesuksess. Året etter: "Jojllen e a' rikken" - nok en suksess!

En vag forståelse av bokas

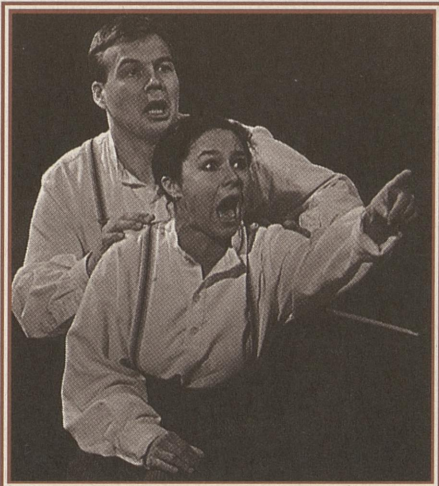
verdi og betydning begynte etterhvert å modnes i en ung gymnasiasts nordnorske sinn.

AKT 3

Oslo. Teaterskole. "Vett og Uvett" med på flyttelasset, øverst i bokhylla, mellom Brecht og Becket. Prøvde å dele "Særksuell opplysning" med klassekamerater fra Oslo Vest. - De ville heller vente på Godot.

Jeg venta i ensomhet på hybelen, i lag med ho Teolina på holmen.

AKT 4

Når siddisene i Stavanger sang at "eg e fydde på Straan eg" og "komla med dott" blei for påtrengende, da dukka jeg ned i Boka mi: "Du får faan ikkje vattn!"

Ettersom Boka kom oftere og oftere fram, blei savnet etter Tromsdalstinden i månelys og "skrejll i fra han Krane" for påtrengenede. Og da kjæres-ten min fra Voss skulle lese overskrifta til "Jojllen e a´riken" og trodde det var et polsk gjestespill, fant jeg at tiden var inne! La oss kjenne "Vett og Uvett" på alvor! La oss brenne surved! La oss treffe obersten i Fræsesarméen, han Kaptein Blau! La oss bygge sjnyfæs-

En skuespillers forhold til boka "Vett og Uvett" i 6 akter (fortsettelse)

ning oppojner Bratta i Hælvtesveita! La oss syngje nordingan sin krigssang!

AKT 5

Tromsdalstinden lyser fortsatt i måneskinn, pølsene til han O.L. Aune smaker akkurat som før, og bannskapen på Store Stå er blitt enda verre! Tromsø fyller 200 år og teatersjefen beordrer oss til å lage forestilling av Boka over alle bøker!

- Jamen "Vett og Uvett" er ikke teater... hvordan skal vi... hvert nes langs kysten har sin ekspert på boka... hvordan skal vi da... Det er jo ikke dramatikk!

- Jo, sier teatersjefen

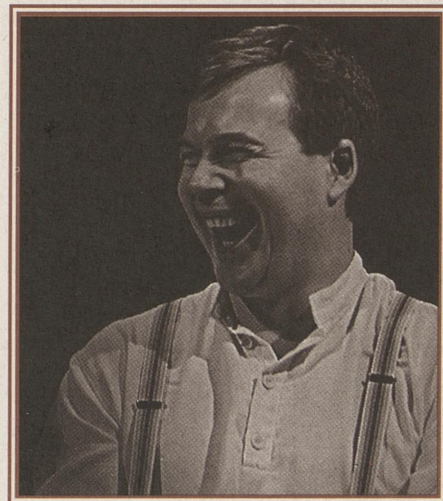
- Skummelt, tenker jeg, som da jeg var 10. Men fengende...

AKT 6

Etter å ha fordypa seg i "Vett og Uvett" sammen med instruktør og medskuespillere, med språkprofessor og suflør over skuldra, og en stadig oppmuntrende Arthur Arntzen, så

har respekten og kjærligheten til boka bare blitt enda større: Gleden ved å oppdage de små, skjulte poenger, følelsen av språkets rytme og poesi, opplevelsen av forfatternes kjærlighet til sine figurer. Vi har i alle fall jobba oss både svett og usvett for å forsøke å formidle noe av dette til publikum...

Intet hadde gledet mere om kveldens forestilling kunne inspirere publikum til videre lesning i "Vett og Uvett". Der er mange godbiter igjen, kanskje til en forestilling hjemme i stua, "Vett og Uvett - del II".

En svensk kan väl inte förstå...

Lennart Lidström e mye rart. Han e førr eksempel fra Norrbotten og det kan han jo ikkje nokka førr. Så har han vært skuespellar, musiker

og førrfatter i gamle Fria Proteatern i de gylne søttiåran. Så kom han tel Tromsø, stadig på søttitallet og fant sæ ei kjer-ring som han seinar fløtta sammen med på ei øy i Oslo - fjorden. Der sett han no å skriv å brøle så Osloboeran blir kvit og nervøs. Førr eksempel den derre "Ville, villere

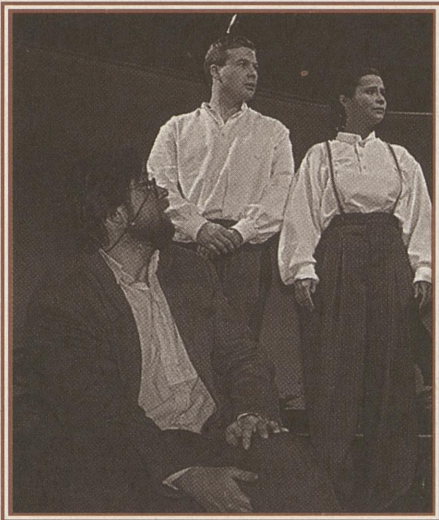
Villaveien". Så det e mykje oppi hauet hannes. Og når han e pengelens så skjelle han ut en teatersjef sånn at han får sette opp stökka på et eller anna vettskremt teater. Førr eksempel "Oluf" i Tromsø. Og flere av forestillingan tel A/S Dame-teater og Søn. Og no e han altså her igjen og æ

trur han e den einaste som kunne sette opp "Vett og uvett". Ihvertfall som førstemann.

Akkorat no trør han skoan av sæ på kontoret mett. Han sett ikkje under hele samtalen. Han glane ut av vinduet og ser på februarsola." Kjerringa kommer tel premieren!" sir han. "Æ har leid bil sånn at vi kan ta en romantisk utflukt tel Kroken".

Æ prøve å støtte han og

mumle at det sikkert bli en opplevelse før ho. "Men " sir æ, før æ ska jo liksom intervjuer han, "kan en svenske før forstå "Vett og uvett?"

"En svenske kan fan inte før forstå det" svare han, "Men i Norrbotten har vi samme humor. Sjøen og feske er lik skogen og jakta. " Han snakke ei blanding av norrbotnisk, malmøyværing og nordnorsk. " Ord og uttrykk får vi hjelp tel av han Helge (Stangnes, min anm.). "Vett og uvett" va den första boken jag

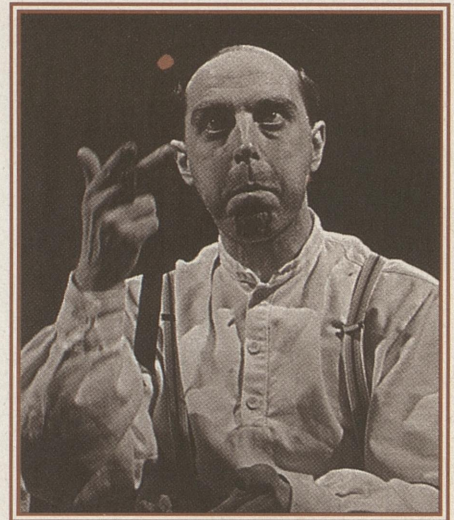
En svensk kan väl inte förstå.. (fortsettes)

fikk i henderne i Tromsø i -76. Jag tenkte då at denne måtte man gjøre noe med. Men få før all del med at dette inte e en offisiel nordnorsk versjon. Det finns mange andre måter å gjøre stoffet på." Så blir han nærmest alvorlig og trør en hel runde rundt bordet mitt.

" Zapffe va faktisk en av Nordens største filosofer - det må en ha i bakhodet når en jobber. Det e før fan ingen buskis!"

Så bynner han å kommentere gårdagens gjennomgang og det tar ti og lirke han inn igjen.

"Vi har hatt temmelig åpne prøver heroppe. Det e bra. Vi tester ut ting og ber folk komme å se istedenfør å sitte på kammerset og skjælve.

Jeg vil gjerne få takke han Arthur (Arntzen, *min anm.*) og teatersjefen før at dom stelde opp. Det førutsetter at man tåler å få en på pelsen...Jag har en god følelse etter møte med publiken"

Så rase han ut med hele pelsen og ned tel di stakkars skuespelleran. Æ har igrunnen en god følelse æ å så no krøsse vi fingra og tær.

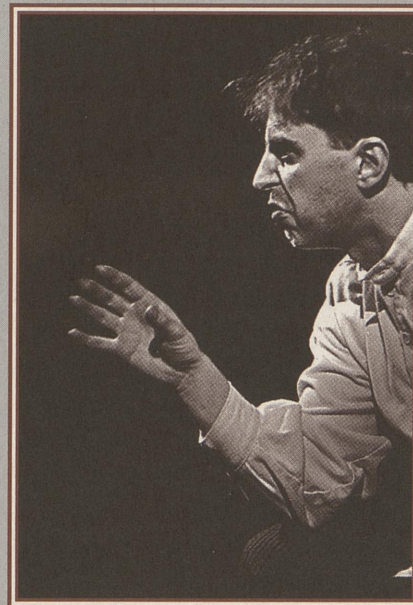
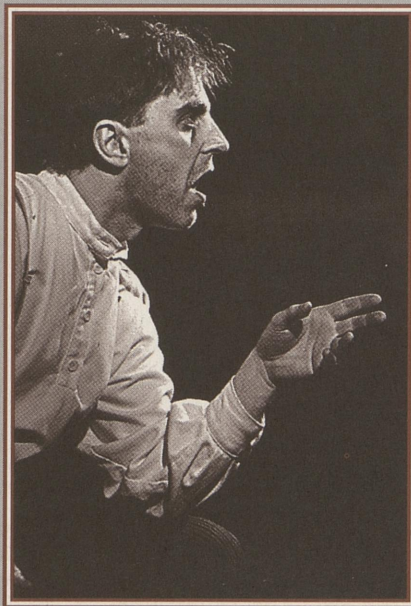
**Ærbødigst
John S. Kristensen
Teatrets navn: Håte.**

Det visuelle aspekt

Det er typene, situasjonene, språket og kjærligheten til folket i nord som er grunnpilarene i "Vett og uvett". For teatret er det ikke minst viktig å ta vare på disse elementene når vi nå setter opp stykket. Et annet svært så viktig element i teater-

fortellingen er skuespillernes evne til å tolke og framføre historiene. Da Ola Røe tok bilder fra prøvene, dukket det opp en masse bilder som reint visuelt gir oss inntrykk av de muligheter for tolkninger som ligger i de enkelte stubber...

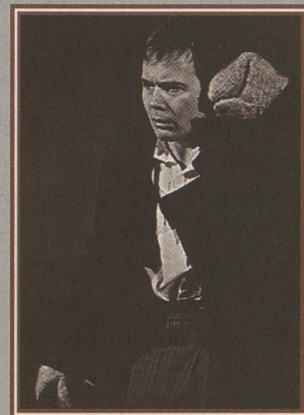
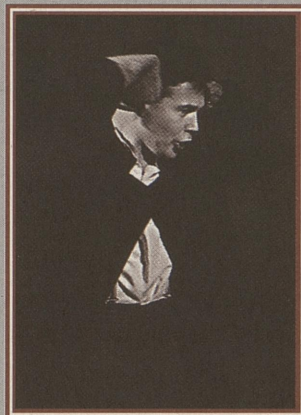
Han kaptein Blau

Fallkniven

Portorico

Jojllen e a'rikken

Det skulle bare mangle...

med floss skal byen feires...

Når Tromsø feirer sitt 200 års jubileum, så blir det folkefest. Og hva er en folkefest i Tromsø uten historiene om folkets humor, så fandenivoldske og så frekke, så gode og så inderlig, befriende hærlige som i **Vett og uvett**. Dette er en av de forestillinger vi me-

st av alt ville spilt i gave til byens befolkning. Og når vi samtidig kan glede de som trykket boka kanskje aller mest til sitt brøst, befolkninga i hele den førriblåste landsdelen, så var ikke valget vanskelig. **Vett og uvett** høre tell, både i Tromsø og i resten av landsdelen.

Kveldens stubber

1.AKT

1. **Brev fra Yttersia** av Einar K. Aas
2. **Birko-Jonte** av Einar K. Aas
3. **Særksuell opplysning**
av Peter Wessel Zapffe
4. **Tæjnn** av Einar K. Aas
5. **Kokkglijnten** av Einar K. Aas
6. **I gata** av Peter Wessel Zapffe
7. **Tætt i nasen** av Peter Wessel Zapffe
8. **Fiender** av Einar K. Aas
9. **Portorico** av Einar K. Aas

Pustehåll

2 AKT

10. **Jojllen e a´rikken**
av Peter Wessel Zapffe
11. **Tærminen** av Einar K. Aas
12. **Tajnnpina** av Peter Wessel Zapffe
13. **Han kaptein Blau** av Einar K. Aas
14. **Fesken** av Peter Wessel Zapffe
15. **Fallkniven** av Peter Wessel Zapffe

Dette er programmet slik det så ut om morgenen den 7. februar 1994. Vi må derfor ta forbehold om endringer i programmet - både med hensyn til rekkefølge, tilføyelser og strykninger

et typegalleri fra
Vett og Uvett

35 125
Depotbiblioteket

94sd 35 125

